

บทที่ ๗

สรุปและข้อเสนอแนะ

อุตสาหกรรมน้ำตาลของไทยเดิมเคยเป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อใช้บริโภคภายในประเทศ และเป็นอุตสาหกรรมผลิตขึ้นเพื่อทดแทนการนำเข้า แต่ปัจจุบันผลิตได้เกินความต้องการของตลาดภายในประเทศ โดยมีโรงงานน้ำตาลทั้งหมด ๔๓ โรง มีกำลังการหีบอ้อยเฉลี่ยวันละ ๒ แสนตัน และสามารถผลิตน้ำตาลได้โดยเฉลี่ยประมาณปีละ ๑๔ - ๑๖ ล้านตัน ในจำนวนนี้เป็นน้ำตาลที่ผลิตเพื่อสนองความต้องการในประเทศเพียงประมาณร้อยละ ๓๐ คือ ปีละ ๔ - ๖ แสนตัน ส่วนที่เหลือเป็นน้ำตาลที่ผลิตเพื่อการส่งออกประมาณร้อยละ ๗๐ ปัจจุบันประเทศไทยเป็นผู้ส่งน้ำตาลออกมากเป็นอันดับ ๔ ของโลก รองจากประเทศคิวบา บราซิล ออสเตรเลีย และฟิลิปปินส์

เนื่องจากอุตสาหกรรมน้ำตาลเป็นอุตสาหกรรมที่เริ่มจากทางด้านเกษตร ทำให้ประชาชนนับล้านของประเทศไทยมีอาชีพในการเพาะปลูกอ้อย ซึ่งมีรายได้จากการปลูกและจำหน่ายในเกณฑ์ที่สูงเมื่อเทียบกับการเพาะปลูกพืชชนิดอื่น ๆ ในขณะนี้ นอกจากนี้ ยังทำให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ชนบท ชาวชนบทมีโอกาสปรับปรุงความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้น และทำให้มีผลต่อการส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น ความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมน้ำตาลมีส่วนทำให้อำนาจซื้อของประชากรสูงขึ้น อันมีผลในการขยายตลาดสินค้าอื่น ๆ ให้เจริญขึ้น เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงควรส่งเสริมการผลิตและการตลาดของอุตสาหกรรมน้ำตาลให้มีความก้าวหน้ายิ่งขึ้น เพราะประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรมและได้เปรียบหลาย ๆ ประเทศในด้านการปลูกอ้อย เช่น มีภูมิประเทศ ภูมิอากาศ เหมาะแก่การปลูกอ้อย มีฝนตกเพียงพอ ไม่มีภัยธรรมชาติรบกวนหรือทำลาย ค่าจ้างแรงงานอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่สูงนัก

ปัจจุบันอุตสาหกรรมน้ำตาลไทยต้องพึ่งตลาดต่างประเทศประมาณร้อยละ ๗๐ ความผันผวนของราคาและภาวะตลาดของต่างประเทศย่อมส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมน้ำตาลไทย

อย่างมาก ขณะเดียวกันปริมาณการผลิตน้ำตาลของไทยก็ไม่แน่นอน บางครั้งก็ประสบภาวะน้ำตาล
ล้นตลาดในประเทศ แต่บางขณะก็เกิดการขาดแคลน ซึ่งมีผลต่อราคาน้ำตาลและอ้อยในที่สุด
ทั้งนี้ เพราะเกิดจากการปล่อยให้อุตสาหกรรมน้ำตาลดำเนินไปโดยปราศจากการประสานงานทาง
ค่านโยบาย ไม่มีนโยบายที่แน่นอนจากรัฐ ขาดการควบคุม ขาดการจัดระเบียบในการผลิตและ
การค้าที่ดี การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งส่วนใหญ่เป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ดังนั้น
รัฐบาลควรจะมีนโยบายการผลิต การค่าน้ำตาล ที่แน่นอน และควรได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย
เพื่อให้อุตสาหกรรมน้ำตาลของไทยประสบความสำเร็จทัดเทียมกับผู้ผลิตรายสำคัญของต่างประเทศ
สิ่งสำคัญที่ควรจะต้องปรับปรุงและแก้ไข คือ

๑. ทางด้านวัตถุดิบ อุตสาหกรรมน้ำตาลใช้อ้อยเป็นวัตถุดิบในการผลิตน้ำตาล ซึ่ง
คุณภาพของน้ำตาลจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณภาพของอ้อยเป็นสิ่งสำคัญ อ้อยที่มีความหวานสูงสามารถให้
ผลผลิตน้ำตาลในอัตราสูง ซึ่งเป็นการช่วยลดต้นทุนการผลิตน้ำตาลได้ทางหนึ่ง

ดังนั้น เกษตรกรต้องมีการคัดเลือกพันธุ์อ้อยที่ดีที่สุด มีความหวานสูง และนำไปปลูกให้
เหมาะสมกับดินแต่ละชนิดของประเทศไทย มีการปรับปรุงบำรุงดินโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ปุ๋ย
มีการทดลองค้นคว้าผสมพันธุ์อ้อยที่ให้ผลผลิตต่อไร่สูง ซึ่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สำนักงาน
อ้อยและน้ำตาลทราย เป็นผู้ดำเนินการให้ได้ผล โดยรัฐบาลจะต้องให้ความสนับสนุนในเรื่องอัตรา
กำลังเจ้าหน้าที่ เงินงบประมาณ ตลอดจนมีการให้คำแนะนำในเรื่องการใช้ปุ๋ย การให้น้ำ การ
กำจัดโรคพืชศัตรู และมีการขยายเขตชลประทานให้กว้างขวางขึ้น เพราะจะมีส่วนช่วยยกระดับผล
ผลิตให้สูงขึ้นอีกทางหนึ่ง เนื่องจากอ้อยที่ปลูกในเขตชลประทานจะให้ผลผลิตไม่ต่ำกว่า ๑๐ ตัน ต่อ
ไร่ จากอดีตที่ผ่านมา การเพิ่มผลผลิตอ้อยเป็นผลจากการเพิ่มพื้นที่เพาะปลูกมากกว่าการปรับปรุง
การผลิต การขยายเนื้อที่เพาะปลูกบางครั้งก็กระทำโดยการบุกรุกป่าสงวน ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิด
กฎหมาย และมีผลเสียหายต่อประเทศอย่างร้ายแรง หน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็นชาวไร่ โรงงาน
น้ำตาล และส่วนราชการ ควรได้มีการชี้แจงถึงผลเสียหายจากการขยายพื้นที่ปลูกอ้อยอย่างไรขอเขต
ให้แก่ชาวไร่ทราบและเข้าใจว่า การขยายการเพาะปลูกจนเกินพอดีผลที่ตามมาจะเป็นประการใด
บ้าง หน่วยงานที่จะทำหน้าที่ได้ดี ได้แก่ สมาคมชาวไร่อ้อยเขตต่าง ๆ ซึ่งเป็นสถาบันศูนย์รวมของ
ชาวไร่ สหกรณ์ชาวไร่อ้อย โรงงานน้ำตาลในแต่ละท้องถิ่น เกษตรอำเภอ เกษตรจังหวัด สำนักงาน

อ้อยและน้ำตาลทราย กระทรวงอุตสาหกรรม และกรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เป็นต้น หน่วยงานเหล่านี้ควรแนะนำให้ชาวไร่อ้อยไปปลูกพืชอื่นทดแทนตามความเหมาะสมของลักษณะดิน สภาพภูมิอากาศของแต่ละท้องถิ่น ซึ่งพืชเกษตรอื่นที่ยังมีอนาคตแจ่มใส คือ ฝ้าย ปอ ละคร หุ่น ถั่วเขียว มันสำปะหลัง ข้าวโพด และสับปะรด

โรงงานน้ำตาลและชาวไร่ควรร่วมมือกันวางแผนการผลิต กำหนดเขตการปลูกอ้อย ระยะเวลาการตัด และปริมาณอ้อยที่จะส่งโรงงานในปริมาณที่เหมาะสม เพื่อให้โรงงานมีอ้อยสม่ำเสมอตลอดฤดูกาลผลิต ป้องกันการตัดอ้อยส่งโรงงานมากเกินไปกว่ากำลังหีบ โดยกำหนดระยะเวลาการส่งอ้อยของชาวไร่แต่ละคนไป คือ มีการจัดทำโควตาและจัดระยะเวลาการตัดอ้อยให้เหมาะสม หรือให้มีการส่งอ้อยเป็นระยะ ๆ เพราะอ้อยแต่ละพันธุ์ แต่ละชนิด จะมีอายุแตกต่างกันไป ซึ่งอาจเป็น ๘ - ๑๒ เดือน เป็นต้น ดังนั้น หากมีการวางแผนและทยอยตัดอ้อยส่งป้อนโรงงาน จะทำให้ได้อ้อยแก่ถึงขนาด มีความหวานสูง ขณะเดียวกันก็สามารถแก้ปัญหาด้านการขนส่งได้ เพราะไม่มีอ้อยที่ถูกตัดในระยะเวลาเดียวกันมากเกินไป นอกจากนี้ แรงงานซึ่งมีอยู่อย่างจำกัดสามารถหมุนเวียนไปตัดตามไร่ต่าง ๆ แต่ละแห่งได้โดยทั่วถึงกัน และโรงงานต้องกำหนดเป้าหมายการซื้ออ้อยในปริมาณที่แน่ชัด ซึ่งจะช่วยป้องกันมิให้มีการขยายเนื้อที่เพาะปลูกโดยไม่มีขอบเขตได้อีกทางหนึ่ง

การรับซื้ออ้อย ควรรับซื้อในราคาที่คำนวณจากต้นทุนการผลิตอ้อยโดยเฉลี่ยบวกกำไรในอัตราพอสมควร โดยคำนึงถึงราคาน้ำตาลในประเทศและการคาดการณ์ราคาน้ำตาลส่งออกประกอบกัน และหากเป็นไปได้ รัฐบาลควรประกันราคาอ้อยในระดับหนึ่งเพื่อช่วยเหลือชาวไร่ไม่ให้ถูกเอารัดเอาเปรียบจากโรงงาน แต่ทั้งนี้ ชาวไร่จะต้องปรับปรุงคุณภาพอ้อยด้วย การประกันราคาจะเป็นการช่วยยกระดับรายได้ให้เกษตรกรได้ทางหนึ่ง การซื้อขายอ้อยตามน้ำหนักนับว่ามีผลเสียต่ออุตสาหกรรมน้ำตาลอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะปัญหาเรื่องคุณภาพอ้อย ดังนั้น รัฐบาลจึงควรรับเร่งส่งเสริมให้มีการซื้ออ้อยตามความหวาน (ซี.ซี.เอส.) ให้ขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวางกว่าเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โรงงานน้ำตาลในประเทศไทยมีการซื้ออ้อยตามความหวานเพียง ๔ โรงเท่านั้น ซึ่งเป็นโรงงานรัฐวิสาหกิจ ๔ โรง และโรงงานของเอกชน ๑ โรง ในการนี้ จะต้องสร้างและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ของโรงงาน ชาวไร่ ให้มีความรู้ความสามารถเรื่องการทดสอบคุณภาพของน้ำอ้อย สำนักงานอ้อยและน้ำตาลทรายเป็นผู้ให้บริการด้านการฝึกอบรมนี้ และต้องตั้งสำนักงาน

ทดสอบคุณภาพขึ้น ณ แหล่งที่ใกล้โรงงาน มีคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วย ฝ่ายโรงงาน ฝ่ายชาวไร่ และเจ้าหน้าที่วิทยาศาสตร์น้ำตาล สำนักงานอ้อยและน้ำตาลทรายทำหน้าที่เป็นอนุญาโตตุลาการชี้ขาดข้อพิพาทคุณภาพ และควรมีการปรับปรุงอัตราโครงสร้างของเงินเดือนให้มากขึ้น เพื่อป้องกันการทุจริตที่อาจเกิดขึ้น สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือเร่งรัดให้มีการรวมกลุ่มของชาวไร่อ้อยรายเล็กรายน้อยให้รวมกันในรูปแบบกลุ่มเกษตรกร หรือสหกรณ์ชาวไร่อ้อย และจัดให้มีลู่วางตลาดโดยตรงกับโรงงาน การวางแผนการเพาะปลูกและการตัดอ้อยส่งโรงงานให้สอดคล้องกับแผนการผลิตของโรงงาน จะทำได้ง่ายเมื่อชาวไร่มีการรวมกันเป็นกลุ่ม

๒. ทางด้านการผลิตน้ำตาล ประสิทธิภาพการผลิตน้ำตาลทรายของไทยยังอยู่ในอัตราต่ำเมื่อเทียบกับการผลิตของประเทศอื่น เนื่องจากโรงงานใช้อ้อยที่มีคุณภาพต่ำเข้าหีบ ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง หากเกิดภาวะราคาน้ำตาลตกต่ำจะประสบปัญหาไม่สามารถส่งน้ำตาลออกแข่งขันกับประเทศผู้ส่งออกรายอื่น ๆ ที่มีต้นทุนการผลิตต่ำกว่า

การที่ประสิทธิภาพการผลิตของโรงงานต่ำ เนื่องจากการซื้ออ้อยตามน้ำหนัก ดังนั้นโรงงานน้ำตาลทุกโรงควร เปลี่ยนมาซื้ออ้อยตามคุณภาพของความหวาน พร้อมทั้งร่วมวางแผนและกำหนดปริมาณอ้อยที่จะป้อนโรงงานให้แน่นอน จะเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตของโรงงานให้ดีขึ้น โรงงานแต่ละโรงควรปรับปรุงเทคนิคการผลิตของตัวเองให้มีความสูญเสียในการผลิตน้อยที่สุด

รัฐบาลและโรงงานน้ำตาลควรมีการวางแผนการผลิตทั้งในระยะสั้นและระยะยาวว่า ในสภาวะปัจจุบันและอนาคตควรจะมีผลิตน้ำตาลแต่ละชนิดจำนวนเท่าใด รวมทั้งคาดการณ์ถึงความสามารถในการส่งออกด้วย โดยกำหนดเป้าหมายให้แน่นอน ให้มีความสอดคล้องกับปริมาณอ้อยที่จะผลิตได้ กำลังความสามารถของโรงงานและความสามารถในการส่งออกให้สอดคล้องกัน ส่วนการขยายโรงงานหรือจัดตั้งโรงงานใหม่ก็ต้องให้สอดคล้องกับแผนการผลิตเช่นกัน

หน่วยงานของรัฐควรเข้าไปควบคุมคุณภาพน้ำตาลให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ แต่ที่ผ่านมาไม่มีกฎหมายให้อำนาจในการควบคุมหรือบทลงโทษในกรณีที่โรงงานผลิตน้ำตาลไม่ได้มาตรฐาน เพราะฉะนั้น อาจจะต้องมีการออกกฎหมายเพื่อให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในการควบคุมตลอดจนบทลงโทษ ซึ่งการควบคุมคุณภาพน้ำตาลเป็นสิ่งจำเป็น ก่อให้เกิดผลดีและเป็นธรรมแก่

โรงงานน้ำตาลด้วยกันและผู้บริโภค รัฐบาลควรมีการส่งเสริมการบริโภคภายในประเทศให้เพิ่มขึ้น เพื่อขยายขอบเขตของการตลาดให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยออกมาในรูปของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น การทำสับปะรดเชื่อม ส่วนผสมของนมข้น นมผง เป็นต้น ซึ่งจะทำให้โรงงานสามารถขยายขนาดของการผลิตให้มากขึ้นจนถึงระดับที่เหมาะสมที่สุดจนเกิดการประหยัดและต้นทุนต่ำสุด

๓. การตลาดภายในประเทศ การจำหน่ายน้ำตาลทรายขาวในประเทศ รัฐเข้ามาควบคุมโดยกำหนดราคาขายปลีกและขายส่ง ซึ่งการควบคุมเช่นนี้รัฐดำเนินงานไม่ได้ผลในกรณีเกิดน้ำตาลขาดแคลนในประเทศ ราคาขายปลีกและขายส่งสูงกว่าราคาที่ทางการควบคุมไว้ และในกรณีน้ำตาลล้นตลาด ราคาขายปลีกและราคาขายส่งต่ำกว่าราคาที่ทางการควบคุม ส่วนการกำหนดปริมาณการผลิตน้ำตาลทรายขาวในประเทศของรัฐเป็นเพียงการคาดคะเนเท่านั้น

ดังนั้น รัฐควรยกเลิกการควบคุมราคาร้านน้ำตาลทรายทั้งหมด ปล่อยให้ราคาเคลื่อนไหวขึ้นลงตามอุปสงค์และอุปทานของตลาดภายในประเทศ รัฐบาลเพียงแต่กำหนดปริมาณการผลิตน้ำตาลทรายขาวในปริมาณที่เพียงพอสำหรับบริโภคภายในประเทศ โดยทำการสำรวจปริมาณความต้องการใช้น้ำตาลของโรงงานอุตสาหกรรมที่ใช้น้ำตาลเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการผลิต และควรมีปริมาณสำรองเพื่อป้องกันการขาดแคลน ซึ่งหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เป็นผู้จัดทำ โดยแยกประเภทการใช้ ข้อมูลเหล่านี้จะสามารถวางแผนการผลิตและการค้าได้อย่างถูกต้อง และยังสามารถวางแผนการส่งเสริมการบริโภคน้ำตาลในประเทศให้สูงขึ้นได้ โดยเฉพาะในด้านอุตสาหกรรมเป็นการขยายตลาดให้กว้างขวางขึ้น นอกจากนี้ รัฐควรมีมาตรการที่เด็ดขาดในการป้องกันการขาดแคลนน้ำตาลทรายขาวในประเทศอันเกิดจากการลักลอบส่งน้ำตาลออกไปยังประเทศเพื่อนบ้าน พร้อมทั้งให้รางวัลนำจับในอัตราที่สูง และน้ำตาลที่จับได้ถือเป็นของรัฐ ให้นำออกขายทอดตลาด อย่างไรก็ตาม การปล่อยราคาร้านน้ำตาลให้เป็นไปโดยเสรีนั้น อาจจะถูกต้องและเหมาะสมกับสินค้าและการค้าซึ่งมีการแข่งขันที่สมบูรณ์ แต่เนื่องจากน้ำตาลเป็นสินค้าซึ่งอยู่ในมือของผู้ผลิตซึ่งรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน ดังนั้น การแข่งขันจึงอาจจะไม่สมบูรณ์ เนื่องจากผู้ค้าอยู่ในภาวะที่เรียกว่าผูกขาด เช่นเดียวกับสินค้าประเภทน้ำมันเชื้อเพลิง ดังนั้น การปล่อยให้การเปลี่ยนแปลงราคาของน้ำตาลเป็นไปโดยเสรีสำหรับประเทศไทยในขณะนี้อาจจะยังไม่เหมาะ แต่ก็สมควรจะนำมาพิจารณาและศึกษา ซึ่งอาจจะนำมาใช้ได้เมื่อมีโอกาส

๔. การตลาดต่างประเทศ การส่งน้ำตาลออกของประเทศไทยไม่มีเป้าหมายการส่งออกที่แน่นอน ขึ้นอยู่กับภาวะการผลิตน้ำตาลในประเทศ ซึ่งไม่มีเป้าหมายการผลิตที่แน่นอนอยู่แล้ว และยังขึ้นอยู่กับภาวะน้ำตาลในตลาดโลกด้วย ปีใดผลิตน้ำตาลได้มากและภาวะตลาดต่างประเทศดีก็ส่งออกได้มาก ถ้าภาวะตลาดต่างประเทศไม่ดีก็ส่งออกได้น้อยลงหรือส่งออกในระดับเดิมแต่ราคาลดลง นอกจากนี้วิธีการขนส่งของประเทศไทยยังใช้ระบบการขนส่งแบบล้าสมัย คือ เหน้ำตาลกองบน

เรือเป็น Bulk Cargos Shipment หรือส่งออกแบบบรรจุกระสอบ ซึ่งวิธีการขนส่งทั้งสองวิธีนี้มีขั้นตอนหลายช่วง ก่อให้เกิดความล่าช้าและขนส่งได้ในปริมาณจำกัด ต้องใช้แรงงานมาก เสียค่าใช้จ่ายสูง

ดังนั้น รัฐบาลควรกำหนดปริมาณการส่งออกในแต่ละปีไว้ เพื่อให้โรงงานน้ำตาลผลิตน้ำตาลได้สอดคล้องกับปริมาณความต้องการในประเทศและปริมาณการส่งออกที่ได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว อุตสาหกรรมน้ำตาลไทยก็จะมีเสถียรภาพมากขึ้น เพราะจะไม่ต้องประสบปัญหาน้ำตาลขาดแคลนหรือล้นตลาดเหมือนในอดีตที่ผ่านมา ฉะนั้น รัฐบาลต้องมีการวางแผนงานให้สอดคล้องกับนโยบาย เพื่อจะได้บรรลุผล คือ จะต้องมีการประมาณความต้องการน้ำตาลของตลาดทั้งภายในและภายนอก โดยอาศัยตัวเลข สถิติ ข้อมูล ตลอดจนข่าวสารต่าง ๆ เพื่อกำหนดเป้าหมายในการผลิตของแต่ละปี จัดทำสถิติการผลิต การบริโภค และการส่งออก เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการผลิตและการค้ำน้ำตาล ควบคุมการผลิตน้ำตาลให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ขจัดปัญหาข้อขัดแย้งระหว่างโรงงานกับชาวไร่อ้อย ควบคุมราคาน้ำตาลให้มีเสถียรภาพโดยอาศัยระบบมูลกษัตริ์กษัตริ์ชน ควบคุมการส่งออกให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของโลกและสถานการณ์ภายในประเทศ สิ่งสำคัญ คือ รัฐบาลต้องส่งเสริมการส่งออกให้เพิ่มขึ้นอย่างมั่นคงในอัตราสม่ำเสมอและตลอดระยะเวลาอันยาวนาน วางแผนงานเพื่อขยายตลาดน้ำตาล โดยเฉพาะตลาดในประเทศกลุ่มสังคมนิยมและประเทศในตะวันออกกลาง แร่งแก๊ไขอุปสรรคและข้อขัดข้องในการส่งออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบภาษี ซึ่งทำให้ผู้ส่งออกเสียเปรียบคู่แข่งในประเทศอื่น ส่วนระบบขนส่งน้ำตาลในประเทศไทย ควรพัฒนาให้ทันสมัย มีศูนย์รวบรวมน้ำตาลส่งออกในรูป Sugar Terminal ณ จุดที่เหมาะสมสำหรับเรือเดินสมุทรสามารถจะเข้าเทียบท่าได้ โดยประสานงานกับส่วนราชการต่าง ๆ และควรมีบริษัทส่งออกแต่เพียงบริษัทเดียว จะมิผลดีในด้านการดำเนินงานที่มีความคล่องตัวสูงทันต่อความเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วของตลาด อีกทั้งจะขจัดปัญหาการเสนอราคาน้ำตาลที่ต่างกันและการแข่งขันตัดราคากันเอง

ปัจจุบันประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกของความตกลงว่าด้วยน้ำตาลระหว่างประเทศ ปี ๒๕๒๐ ได้รับโควต้าส่งออกจำนวนหนึ่งและประเทศไทยจะต้องมีภาระในการจัดเก็บสต็อก ตลอดจนการควบคุมการผลิตอ้อยเพื่อไม่ให้มีสต็อกคงเหลือมากเกินไป การตัดสินใจของประเทศไทยที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์การน้ำตาลระหว่างประเทศ เป็นการตัดสินใจเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอันเป็น

ส่วนรวมของอุตสาหกรรมน้ำตาล เช่น เป้าหมายในการสร้างเสถียรภาพให้กับอาชีพการปลูกอ้อยและทำอุตสาหกรรมน้ำตาล เป้าหมายในการขยายการส่งออกเพื่อนำเงินตราเข้าสู่ประเทศ เป้าหมายในการปรับปรุงประสิทธิภาพของอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม รวมทั้งเป้าหมายในการสร้างความอยู่ดีกินดีให้แก่เกษตรกรชาวไร่อ้อยด้วยในที่สุด การที่ประเทศไทยได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกขององค์การน้ำตาลระหว่างประเทศ จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่ดีที่สุดที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น

ในการจัดสรรการผลิตอ้อยและน้ำตาลให้อยู่ในระดับเหมาะสม รัฐบาลต้องดำเนินการมาตรการบางอย่าง เช่น ปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับน้ำตาลทราย ซึ่งควรจะมีการตราพระราชบัญญัติน้ำตาลทรายขึ้นใหม่แทนฉบับเดิมให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน โดยอาศัยความร่วมมือระหว่างผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมน้ำตาลทั้งชาวไร่อ้อย โรงงานน้ำตาล ผู้ส่งออก และรัฐบาล เพื่อจัดตั้งองค์การอิสระในการบริหารอุตสาหกรรมน้ำตาล เช่น ส่งเสริมชาวไร่อ้อยโดยการอนุรักษ์ดิน บำรุงพันธุอ้อย สนับสนุนด้านวิชาการอื่น เป็นเทคนิคที่ทันสมัย ลดต้นทุนการผลิตทั้งอ้อยและน้ำตาล พร้อมไปกับการเพิ่มผลผลิตที่มีคุณภาพดี เพื่อครองตลาดอันเป็นหัวใจของการค้าได้ ปรับปรุงประสิทธิภาพในการเก็บรักษาน้ำตาล การขนส่งน้ำตาลลงเรือเดินสมุทร ขจัดระบบพ่อค้าคนกลาง ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องหรืออุตสาหกรรมข้างเคียงให้มากขึ้น เช่น อุตสาหกรรมในการผลิตแอลกอฮอล์ เพื่อใช้ในการผสมน้ำมันเบนซิน โดยรัฐบาลเป็นผู้ประกันราคาซื้อทั้งหมด รวมทั้งผลิตผลพลอยได้ มีคณะกรรมการควบคุมการค้าในประเทศและส่งออกซึ่งมีหน้าที่กำหนดราคาภายในประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม ควบคุมปริมาณการขาย ดูแลการส่งออกให้เป็นไปตามข้อผูกพันกับองค์การน้ำตาลระหว่างประเทศ รวมทั้งขยายคู่มือทางการส่งออกของประเทศไทยให้เพิ่มมากขึ้น กฎหมายน้ำตาลฉบับใหม่นี้ควรจะรัดกุมและมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เจ้าหน้าที่มีกำลังใจในการปฏิบัติงานมากขึ้น เช่น มีอำนาจในการปิดโรงงานที่ฝ่าฝืนกฎหมาย พร้อมทั้งส่งเสริมทุกวิถีทางที่จะให้มีการดำเนินการใด ๆ เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของอุตสาหกรรมน้ำตาลไทยเป็นไปโดยความคล่องตัว

อุตสาหกรรมน้ำตาลไทยเมื่อมีการวางแผนเพื่อควบคุมการผลิตและจำหน่ายให้มีประสิทธิภาพ การปรับปรุงข้ออุปสรรคทั้งในด้านราคาและปริมาณการผลิต โดยอาศัยความร่วมมือจากผู้ผลิต ผู้ค้า ผู้บริโภค และรัฐบาล ดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะทำให้ต้นทุนการผลิตน้ำตาลของไทยลดลงสามารถ

ขายแข่งขันกับต่างประเทศได้ ตลอดจนมีโครงสร้างที่มั่นคงปราศจากอุปสรรคเช่นที่เป็นมาในอดีต
ดังนั้น อุตสาหกรรมน้ำตาลก็จะเป็นแหล่งอาชีพที่สำคัญของประชากรและที่มาของรายได้ประชาชาติ
รวมตลอดถึง เป็นแหล่งที่จะนำรายได้เข้าสู่ประเทศตลอดระยะเวลาอันยาวนาน